ACTELE FINALE ALE COMPETIȚIILOR EUROPENE INTERCLUBURI

C.C.E. — BELGRAD — ÎN AȘTEPTAREA FINALEI

30.000 DE OLANDEZI ȘI TOT ATÎȚIA SUPORTERI ITALIENI PE STADIONUL „STEAUA ROȘIE"

În aceste zile de mai, Belgradul a devenit capitala fotbalului european. Exact peste o săptămînă, pe marele stadion al lui **Steaua roșie**, 100 000 de fericiți posesori ai biletelor — epuizate într-o singură zi (!) — vor urmări finala C.C.E., **Ajax — Juventus.** Organizatorii — Federația iugoslavă de fotbal — au căutat cele mai bune soluții ca stadionul să îmbrace o haină de sărbătoare pentru ca protagoniștii și spectatorii, comentatorii ziarelor și ai radioteleviziunii să aibă cele mai bune condiții în seara zilei de 30 mai. Ei așteaptă acum, cu nerăbdare, părerea oaspeților despre modul în care au reușit sau nu. Belgrad trăiește din plin atmosfera marii finale. Dar nu numai acest oraș. Capacitatea hotelurilor fiind insuficientă în capitală, pentru cei peste 30 000 de „ajaxiști" și cei aproape 30 000 de „juventiști" anunțați, orașele apropiate Novi Sad, Virșeț, Krakuevaț, Smederevo, Zrenianin și-au oferit ospitalitatea pentru a-i caza pe oaspeți, deplasîndu-i la stadion în ziua finalei.

Bineînțeles atmosfera este dominată de faima protagoniștilor Ajax și Juventus. **„Olandezii au astăzi cea mai bună echipă din lume"**, spun comentatorii și tot ei reflectă că elevii lui **Ștefan Covaci** sînt marii favoriți ai acestei finale. Popularitatea lui **Cruyff, Kaizer, Hulshoff**, frații **Muhren** etc. atinge, la Belgrad, „cota maximă" la spectatorul îndrăgostit de fotbal. Și să nu uităm faptul că un cunoscut fotbalist al Iugoslaviei, **Velibor Vasovici** a fost cinci ani jucătorul și căpitanul lui Ajax. Dar și Juventus își are atuurile sale. Echipa joacă excelent în acest sezon. Televiziunea iugoslavă, presimțind parcă pe Juventus ca finalistă, a fost deosebit de inspirată transmițînd în direct două partide ale italienilor: cele de la Budapesta (cu Ujpest Dosza) și Derby (cu Derby County). Iubitorii fotbalului au văzut cum echipa lui **Altafini, Anastasi** și **Causio,** în două ipostaze diferite, reușește un 2—2 (de la 0—2 în min. 14) la Budapesta și reușește să mențină diferența de două goluri cîștigată pe teren propriu, la Derby). O finalistă, deci, meritoasă, capabilă să surprindă „mașina de fotbal" Ajax.

„Maracana iugoslavă", cum este denumit, datorită dimensiunilor sale, stadionul Steaua roșie, locul unde, la 30 mai, Ajax și Juventus vor disputa finala C.C.E.

Comandamentele celor două cluburi s-au decis: Ajax va sosi în ziua de 26 mai și se va stabili, probabil, la complexul Avala (20 km de Belgrad). Juventus a surprins cu o altă decizie: cartierul general și echipa la Novi Sad, încă din ziua de 25 mai! Mai precis, la hotelul Petrovaradin, în cetatea cu acest nume, avînd la poalele sale frumosul oraș și Dunărea șerpuitoare. Juventus se va pregăti pe stadionul Vojvodinei pentru bătălia finală!

În capitala iugoslavă au și sosit reporteri, comentatori T.V. pentru a informa despre marele eveniment fotbalistic. Dar atmosfera se va dezlănțui în clipa cînd vor sosi primii „tifosi". Sute de autocare vor deplasa circa 30 000 de „juventiști" și se poate bănui cum se vor manifesta temperamentalii italieni pe tot traseul, de la Torino la Belgrad. Admiratorii lui Ajax vor sosi cu avioanele, cu o zi înaintea jocului. **„Belgradul va deveni un oraș ocupat"**, spune în glumă **Luka Bajakici,** președintele federației iugoslave de specialitate.

Finala de la Belgrad va însemna și prezența marilor personalități ale fotbalului. Președintele F.I.F.A., **Stanley Rous** și al U.E.F.A., **Artemio Franchi,** și-au anunțat sosirea. Antrenorii **Ramsey, Helenio Herrera, Helmut Schön, Raymond Goethals** etc., vor fi și ei prezenți la joc și, bineînțeles, oaspeți ai federației iugoslave care va invita și cîteva din marile vedete ale balonului: **Pele, Di Ștefano, Iașin** etc.

Întîlnirea va fi condusă de o brigadă iugoslavă, avîndu-l la centru pe reputatul **Miljvoje Gugulovici,** pe drept considerat ca cel mai bun arbitru iugoslav.

Acestea sînt doar cîteva date, acum, cu o săptămînă înaintea finalei. Cu toții, organizatorii, comentatorii, spectatorii, așteaptă ca jocul să fie la nivelul eforturilor tuturor, ca Belgradul și stadionul Steaua roșie să pară în aceste zile într-adevăr locul în care două mari echipe și-au dat întîlnire pentru a demonstra încă o dată frumusețea fotbalului.

DUȘAN BUGARIN

Belgrad, mai

CUPA U.E.F.A. — MARI ȘANSE DE PARTEA LUI F. C. LIVERPOOL

F. C. LIVERPOOL — BORUSSIA MÖNCHENGLADBACH 3—0 (2—0)

AU MARCAT : Keegan (min. 19 și 32), Lloyd (min. 61).

STADIONUL Anfield, 45 000 spectatori.

F.C. LIVERPOOL : Clemence — Lawler, Lindsay, Smith, Lloyd, Hughes, Keegan, Cormack, Toshack, Heighway (min. 83: Hall), Callaghan.

BORUSSIA : Kleff — Danner, Suran, Vogts, Bonhof, Kulik, Jensen, Wimmer, Rupp (min. 81: Simmonsen), Netzer, Heynckes.

ARBITRU : Erich Linemayr (Austria).

Nu mai este un secret pentru nimeni că avînd un avantaj (substanțial) de trei goluri, F. C. Liverpool, campioana Angliei, este considerată ca avînd prima șansă în cucerirea celei de-a doua ediții a Cupei U.E.F.A., singura competiție europeană a cărei finală se dispută în două manșe.

F. C. Liverpool — Borussia Mönchengladbach a fost totuși, un meci cu peripeții. Prima partidă, programată miercuri 9 mai pe stadionul Anfield din Liverpool, a trebuit să fie stopată după numai 28 de minute de joc din cauza unei ploi torențiale, care transformase terenul de fotbal într-o adevărată piscină. În min. 28, arbitrul austriac **Erich Linemayr** (același care va conduce apropiatul meci România — R. D. Germană, de la București) i-a chemat pe cei doi căpitani de echipă, **Smith** și **Netzer** și le-a comunicat suspendarea meciului pentru 20 de minute în speranța că ploaia va înceta. Așteptarea a fost însă în van. Și astfel, prima manșă a finalei a trebuit să fie amînată pentru a doua zi, cînd noua campioană a Angliei a cîștigat clar, cu 3—0, după ce a ratat un penalty (**Keegan**, min. 25) și i-a fost refuzat un gol (**Toshack**, min. 66) pe motiv de ofsaid. De remarcat că și Borussia a beneficiat de o lovitură de la 11 m, dar portarul **Clemence** (Liverpool) a deviat în corner șutul lui **Heynckes** (min. 64).

Astăzi, la Mönchengladbach este programată cea de-a doua manșă a finalei. Echipa lui **Netzer,** cu toate că s-a dovedit a avea cel mai productiv atac din toate finalistele competițiilor europene (a marcat, pînă la finală, 34 de goluri în zece meciuri), nu credem că va avea forța să cîștige la mai mult de 3 goluri diferență.

CUPA CUPELOR — A. C. MILAN A CÎȘTIGAT EDIȚIA Nr. 13

A. C. MILAN — LEEDS UNITED 1—0 (1—0)

A MARCAT : Chiaruggi (min. 4)

STADIONUL Kaftantzogliou din Salonic ; 50 000 spectatori

A. C. MILAN : Vecchi — Turone, Sabadini, Rosato (min. 57 : Dolci), Zignoli, Anquilletti, Benetti, Rivera, Sogliano, Bigon, Chiaruggi.

LEEDS UNITED : Harvey — Reaney, Madeley, Hunter, Cherry, Bates, Yorath, Gray (min. 53 : McQueen), Lorimer, Jordan, Jones.

ARBITRU : Christos Michas (Grecia).

Cîștigătoarea nr. 13 a „Cupei cupelor", această competiție a marilor revanșe (dacă ne gîndim că în multe țări, cîștigătoarele trofeelor sînt echipele refuzate, în ultima oră, de campionat...) este, deci, **A.C. Milan.** E a treia oară cînd pe tabloul de onoare al competiției găsim numele unei echipe italiene și pentru a doua cînd băieții „caporalului de fier", **Nereo Rocco,** ajung în posesia trofeului. Pentru sute și sute de mii de amatori ai fotbalului de la noi, fondul micii discuții care urmează în rîndurile ce ne stau la dispoziție, există. E urmărirea în direct, la televizor, a celor 90 de minute de luptă acerbă de pe stadionul din Salonic, sub conducerea arbitrului grec, **Cristos Mihas,** care ne-a demonstrat din nou ceea ce ne mai arătase (din păcate — atunci, la Belgrad — spre paguba națională noastră), anume că e un mare adversar al penaltyurilor...

Leeds, care a adăugat un nou episod la atît de cunoscutele ei tentative nereușite, a apărut în arena arhiplină din frumosul oraș grec, cu nervii încă bicliuiți de pierderea unei finale care — în concepția engleză — reprezintă de zece ori mai mult decît o „Cupă a cupelor" sau decît oricare altă cupă din lume. Cine cunoaște mentalitatea engleză, știa că **Don Revie** nu poate, în mod normal, să tămădulască psihic echipa sa de pe urma „șocului Sunderland" și asta s-a văzut în numeroasele clipe de pierdere a controlului, în disperarea cu care se termina fiecare nereușită la poarta lui **Vecchi.** Dar trebuie spus că, din acest punct de vedere, ai stărli sufletești, nici Milan nu stătea mai bine. **Rivera** și ai lui se găseau cu mai puțin de 96 de ore înainte de un joc care — și, pentru ei — însemna la fel de mult ca finala cupei engleze pentru jucătorii din Leeds; partida de la Verona, decisivă pentru titlu, arunca o dublă încordare asupra formației italiene. De altfel **Rosato** declarase înainte de plecarea spre Salonic că **„...dacă o persoană foarte onorabilă îmi garantează acum, aici, victorie la Verona, eu, unul aș fi mai încîntat decît dacă am cîștiga «Cupa cupelor»..."** O declarație pe jumătate în glumă, dar ea trădează, de asemenea, însemnătatea pe care un titlu național o are pentru unele formații de club.

DRUMUL PARCURS DE MILANEZI

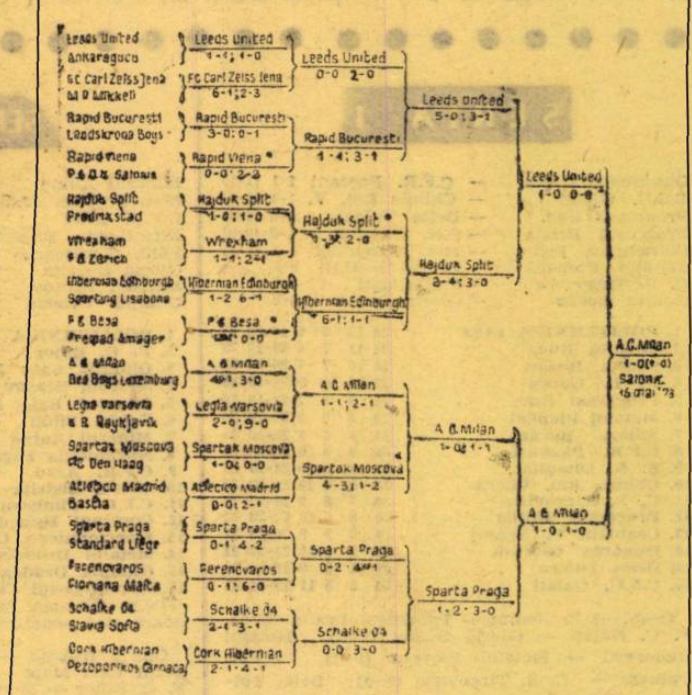

Notă : S-au calificat prin „legea" golurilor marcate în deplasare.

Deci, două echipe cu nervii întinși la maximum fie de evenimente trecute, fie de unele următoare, acestea au fost finalistele ediției 1972/1973 și împrejurarea, pe care mulți n-au luat-o în considerare în socotelile lor, a diminuat considerabil calitatea jocului de la Salonic. Pentru noi toți, spectatorii micului ecran, ce avea să urmeze după acea lovitură liberă, a lui **Chiaruggi,** executată la „firul ierbii", modalitate rară, greu de efectuat dar imparabilă pentru portari, era dinainte cunoscut: **Milan va pune în joc toată știința sa defensivă și alte mijloace, mai puțin spectaculoase, spre a bloca la 1—0 rezultatul finalei. Poate că orice echipă italiană ar fi reacționat la fel în asemenea condiții, dar mai cu seamă A. C. Milan care avea pe jumătate gîndul la minutele decisive de la Verona...**

Dintr-o apărare fermă — făcută cu acea artă a dublării și cu ieșirile economice și enervante, cu tentativele de a cîștiga timp prin schimburi de baloane, fără cîștig de spațiu — căreia i s-a opus o limitată, tactic vorbind, replică, replica lui Leeds, nu putea să lasă decît o finală care va intra printre cele mai puțin reușite spectacular din întreaga istorie a competiției. Așa s-au scurs minutele între 4 și 90. **N-am crezut că o echipă cu atîția jucători deplin cunoscători ai meseriei, cu un manager care trece printre cei competenți și mai inventivi din Anglia, se va rezuma, un joc întreg, la centrările înalte, acele „centrări ploaie" pe care „triunghiul de săritură" al italienilor și, în ultimă instanță, acea „pisică zburătoare" numită Vecchi le-au cules în liniște !** Vreo 90% dintre atacurile, engleze (și cîte au fost !), s-au terminat astfel în fața buturilor italiene. Se spune că echipele din insulă joacă spectaculos și atractiv numai între ele ; cum dau de o formație din afară, chiar și victoriile lor sînt realizate fără aplombul, fără frenetica dăruire, fără fazele de mare viteză și inspirație din campionatul insular. Începem să ne convingem, cu fiecare ocazie, că așa este. Stilul de școlari silitori al formațiilor britanice se conjugă, în folosul spectacolului, pus în fața celor asemănătoare ; cu europenii și sudamericanii, fotbaliștii insulei devin mai rigizi, mai lipsiți de inspirație. Și atunci forța lor fizică de maratoniști o cea care decide. Miercurea trecută, stoarsă de un sezon epuizant, biciuită nervos de eșecul dintr-o finală în care era mare favorită, **Leeds** n-a mai avut nici măcar această armă la dispoziție : în fazele-gol, acei centimetri în plus pentru a ajunge balonul și energia spre a cîștiga un duel corp la corp le-au posedat italienii.

Și-așa, după o întîlnire în care fotbalul mare a lipsit, făcînd loc din punctul de vedere al lui **A.C. Milan** unei parcimonioase cheltuiri de forțe și din acela al lui **Leeds** unei risipiri oarbe și stereotipe de energie, „Cupa cupelor" a plecat spre elegantul sediu al roș-negrilor din via Turone, acolo unde, pînă în zorii zilei, suporterii clubului milanez au ovaționat cu frenezie acest succes.

Eftimie IONESCU